

Ian McEwan, *The Comfort of Strangers*

Copyright © Ian McEwan 1981
All rights reserved

© 2004, 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Entertainment Pictures/Northfoto

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

McEWAN, IAN

Mângâieri străine / Ian McEwan; trad. rev. din lb. eng.
de Dan Croitoru. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4582-4

ISBN ePUB: 978-973-46-4916-7

ISBN PDF: 978-973-46-4917-4

I. Croitoru, Dan (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

IAN
McEWAN

Mângâieri
străine

Traducere din limba engleză
de Dan Croitoru

Traducere revăzută

POLIROM
2014

Ajuns eră încă o dată lângă masă, iar Robert goli sticla de șampanie în paharele lor. Apoi îl invită pe Colin să ia loc pe unul dintre fotoliile de piele; în schimb, el rămase în picioare, astfel încât Colin trebuia să stea într-o poziție incomodă, cu lumina candelabrusui bătându-i în ochi, ca să-i poată vedea chipul.

Robert adoptă tonul cuiva care-i explică unui copil ceva evident.

— Tatăl meu și tatăl său își știau foarte bine rostul. Erau bărbați adevărați, mândri de sexul lor. Și femeile le știau rostul.

Robert își goli paharul, apoi adăugă:

— Nu era loc de confuzii.

— Femeile făceau aşa cum li se spunea, zise Robert, mijindu-și ochii din cauza luminii.

Robert făcu un gest ușor în direcția lui Colin.

— Acum bărbații nu mai au încredere în ei însiși, se urăsc pe ei însiși mai mult decât se urăsc unul pe celălalt. Femeile îi tratează ca pe niște copii pentru că nu sunt în stare să se ia în serios.

Robert se așeză pe brațul fotoliului și-și lăsă mâna pe umărul lui Colin. Vocea îi scăzu.

— Dar ele îi iubesc pe bărbați. Orice ar spune, femeile iubesc agresivitatea, tăria și puterea la un bărbat. E-n firea lor. Uită-te ce atrase sunt toate femeile

de bărbații de succes. Dacă n-ar fi aşa, femeile ar protesta la fiecare război. În loc de asta, le place să-și trimită bărbații la luptă. Cei mai mulți pacifisti, cei mai mulți protestatari sunt bărbați. Și, deși se urăsc pentru treaba asta, femeile Tân-jesc să fie conduse de bărbați. E-n firea lor. Se mint singure. Vorbesc de libertate și visează la captivitate.

În timp ce vorbea, Robert îi masa cu blândețe umărul lui Colin, iar acesta își sorbea șampania, cu privirea atâtă înainte. Vocea lui Robert căpătă o inflexiune declamativă, ca un copil care recită tabla înmulțirii.

— Lumea e cea care modelează mintile oamenilor. Iar bărbații sunt cei care au modelat lumea. Așa că mintile femeilor sunt modelate de bărbați. Din fragedă pruncie, lumea pe care o văd e modelată de bărbați. Acum femeile se mint singure și peste tot domnesc confuzia și nefericirea. Ceea ce nu se-ntâmplă pe vremea bunicului meu. Toate obiectele de aici îmi amintesc chestia asta.

Colin își drese vocea.

— Pe vremea bunicului tău existau și sufragetele. Și nu-nțeleg ce te deranjează. Bărbații încă mai conduc lumea.

Robert râse îngăduitor.

— Da, dar o conduc prost. Nu mai au încredere în ei.

Mirosul de usturoi și de carne prăjită umplea încăperea. Stomacul lui Colin scoase un sunet lung și îndepărtat, aşa cum se aude o voce la telefon. Se aplecă în față ca să scape de mâna lui Robert.

— Prin urmare, spuse el ridicându-se în picioare, ăsta-i un muzeu dedicat vremurilor bune de altădată.

Voceea îi era afabilă, dar în ea se ghicea tensiunea.

Robert se ridică la rândul său. Liniile geometrice ale chipului său deveniseră parcă mai pronunțate și avea un zâmbet înghețat, fix. Colin se întorsese pentru o clipă cu spatele ca să-și pună paharul gol pe brațul fotoliului și, când se răsuci, Robert îi dădu un pumn în stomac, o lovitură ușoară, relaxată, care ar fi putut părea trasă în joacă dacă nu i-ar fi scos brusc lui Colin tot aerul din plămâni. Colin se prăbuși pe podea la picioarele lui Robert, îndoit din șale, zvârcolindu-se și scoțând din gât niște sunete ca un fel de râsete în încercarea de a-și recăpăta răsuflarea. Robert puse paharele goale pe masă. Când se întoarse, îl ajută pe Colin să se ridice în picioare, punându-l să se îndoie din șale și să se îndrepte de câteva ori la rând. În cele din urmă, Colin se desprinse de Robert și se plimbă prin cameră respirând adânc. Apoi scoase o batistă și își tamponă ochii, privind ca

prin ceată la Robert care își aprinsese o țigară și se îndrepta spre ușa bucătăriei. Când ajunse acolo, se răsuci pe călcâie și îi făcu cu ochiul lui Colin.

Colin se așeză în colțul camerei și se uita la Mary care o ajuta pe Caroline să pună masa. Mary îi arunca priviri îngrijorate. O dată chiar a traversat încăperea și l-a strâns de mână. Robert nu și-a făcut apariția până când primul fel nu fusese pus pe masă. Se schimbase într-un costum crem-deschis și își pusese o cravată de satin îngustă, neagră. Mâncără supă clară, friptură, salată verde și pâine. Pe masă erau două sticle cu vin roșu. Stăteau la unul din capetele mesei mari, unul lângă altul, Caroline și Colin de-o parte, Robert și Mary, de cealaltă. La întrebările lui Robert, Mary povestiră despre copiii ei. Fata, în vîrstă de zece ani, fusese în sfârșit selectonată în echipa de fotbal a școlii și băieții o faultaseră atât de tare, încât stătuse o săptămână întreagă în pat. Apoi, la următorul meci, se tunsese ca să scape de toate hărțuielile și reușise chiar să înscrie un gol. Băiatul, mai mic cu doi ani și jumătate, făcea o tură de stadion în mai puțin de nouăzeci de secunde. Când Mary termină de povestit, Robert, în mod evident plăcăt, dădu din

cap ca pentru sine și își îndreptă atenția spre mâncarea din fața sa.

O lungă tacere se așternu chiar la mijlocul cinei, întreruptă doar de zgomotul tacâmurilor. Apoi Caroline, agitată, puse o întrebare complicată despre școala copiilor, ceea ce o obligă pe Mary să vorbească pe larg despre legislația recent adoptată și despre eșecul unui proiect de reformă. Și, când i se adresă lui Colin ca pentru a-i cere să-i întărească spusele, el ii dădu cel mai scurt răspuns posibil; iar în clipa în care Robert se aplecă peste masă și ii atinse brațul lui Colin arătând spre paharul său aproape gol, acesta se uită în altă parte, peste capul lui Caroline, spre niște rafturi pline cu ziare și reviste. Mary se întrerupse brusc și-și ceru scuze că vorbise atât de mult, dar în vocea ei răzbătu o urmă de iritare. Robert ii zâmbi și o apucă de mână. În același timp, o trimise pe Caroline la bucătărie să facă o cafea.

Continuă să o țină pe Mary de mână și își întoarse capul pentru a-i zâmbi și lui Colin.

— În seara asta am un nou manager care începe lucrul la bar.

Își ridică paharul

— În sănătatea noului meu manager.

— În sănătatea noului tău manager, spuse Mary. Ce s-a întâmplat cu fostul manager?

Colin își apucase paharul, dar nu-l ridică. Robert îl privi insistent și când Colin bău, Robert spuse ca și cum l-ar fi învățat pe un imbecil bunele maniere:

— În sănătatea noului manager al lui Robert.

Îi umplu paharul lui Colin, apoi se întoarse către Mary.

— Fostul manager era bătrân și acum mai are și probleme cu poliția. Noul manager...

Robert își țuguie buzele și, aruncându-i o privire iute lui Colin, își împreună degetul mare și arătătorul pentru a forma un cerc:

— ...știe să se descurce. Știe când să acționeze. Nu-i lasă pe oameni să profite de el.

O clipă, Colin ii susținu privirea lui Robert.

— Pare exact omul care-ți trebuie, spuse Mary politicoasă.

Robert aproba din cap și ii zâmbi triumfător.

— Exact omul care-mi trebuie, zise, și-i dădu drumul măinii.

Când Caroline se întoarse cu cafeaua, îl găsi pe Colin tolănit într-un sezlong, în timp ce Robert și Mary stăteau de vorbă la masă. Îi dădu ceașca lui Colin și, scuturată de un fior și sprijinindu-se de genunchiul lui, se așeză alături. Îi

Top 10+

POLIROM

Aflați în vacanță într-o posibilă Veneție, Mary și Colin, protagonistii romanului *Mângâieri străine*, devin din ce în ce mai plăcuteți unul de celălalt, pierduți pe vechile și întortocheatele străduțe ale orașului. Într-o noapte, îl întâlnesc pe Robert, un străin enigmatic, insistent, exagerat de amabil. Încetul cu încetul, Mary și Colin devin prizonierii fanteziilor violente și ai obsesiilor acestuia.

Mângâieri străine a fost ecranizat în 1990 de regizorul Paul Schrader, cu Christopher Walken, Rupert Everett, Natasha Richardson și Helen Mirren în rolurile principale.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-4582-4

9 789734 645824

www.polirom.ro

Carte publicată și în ediție digitală

Foto copertă: © Entertainment Pictures/Northfoto